

"True love is like ghosts,
which everybody talks about and few have seen."

รักแท้ก็เหมือนกับวิญญาณล่องหน
ทุกคนล้วนพูดถึงมัน แต่น้อยคนนักที่จะได้พบเจอ

บทนำ

คำถามที่หนึ่ง : "What is 'Love'?"

อืม...ความรัก สำหรับฉันนะเหรอ

ไม่รู้สิ มันคงเหมือนกับ...เหมือนกับ...หนังหรือละครธรรมดา
ธรรมดาเรื่องหนึ่งละมัง ถ้าเนื้อเรื่องดีๆ หน่อยก็คงระดับที่สร้างจากฮอลลีวูด
ทำนองนั้น

โอ้ เปล่าละ ฉันไม่ได้รังเกียจความรัก ฉันออกจะชอบนะเพราะทำให้
โลกสวยงามดี หลายๆ คนตาบอดสีมองเห็นโลกเป็นสีชมพู เหมือนใคร
ทำน้ำยาอุทัยทิพย์ไปหกใส่ตาทำนองนั้น

ถ้าเพียงแต่ว่า...

'ส~'

เสียงโทรศัพท์มือถือที่เก็บอยู่ในกระเป๋าสะพายข้างลำตัวของฉัน
ดังขึ้นเป็นรอบที่สิบหกเห็นจะได้ แต่ว่า...ไอ้คนที่โทรมามันจะรู้อะไรบ้าง
มัยนะ ฉันไม่มีมือวางพอจะรับได้หรอกนะ!

'ส~'

ฮึ้ย! ฉันพยายามไม่ใส่ใจมัน แต่มันก็ยังคงร้องดังลั่นไม่เลิก...จน

ในที่สุดฉันก็ต้องยอมแพ้ ละมือข้างหนึ่งจากการปฏิบัติงานแล้วพยายามลี้วง
ลงไปใ้ในกระเป๋าควหาไอ้โทรศัพท์เจ้าปัญหาที่ยังคงเสี่ยงร้องอยู่นั้น
ขึ้นมากดรับสาย

"ว่า?"

นี่แหละคำทักทายยามแรกรับของฉันละ จะเซย์ฮัลโลททำไมให้
เมื่อปาก ในเมื่อก็เป็นทีรู้ๆ กันดีอยู่แล้วว่าใครคือคนที่โทรมา และทันที
ที่กดรับ น้ำเสียงทุ้มที่แค่ฟังก็รู้ว่าเจอรอยยิ้มแถมเจ้าเล่ห์ก็ดังมาจากอีกฟาก
ของปลายสาย

(ไม่ว่าไง~ แต่งานที่ให้ทำถึงไหนแล้วจะน้องสาว~)

...แล้วก็ใช้อย่างที่คิดไม่มีผิด ☹

"ถึงถนน" ฉันตอบกลับเสียงห้วนแถมยังจีปากแถมไปให้อีกหน่อย
(อะไร ถึงถนนอะไรนะ งานกระจอกๆ จะใช้เวลาอะไรขนาดนั้นเนี่ย)

"อย่ามาบ่นได้มัยเนี่ยย งานพื้มันกระจอกตรงไหนนะ" ฉันบ่น
เสียงดังพลางชายตามองดอกกุหลาบช่อใหญ่นับร้อยดอกที่อัดแน่นอยู่ใน
ตะกร้าหน้ารถจักรยาน ก่อนจะเอ่ยทวนคำสั่งงานง่ายๆ แสนกระจอกที่ว่า
"ส่งกุหลาบให้ดาวคณะทั้งมหาวิทยาลัย แล้วบอกว่าด้วยรักจากกันบั้งหัวใจ'
อ้อ อยนจะอ้วกซะมัด! เพราะเป็นแบบนี้แหละนะ..."

(หยุดๆ อย่ามาบ่นน่า ทำงานที่ตั้งใจสำเร็จก็พอ พวกนั้นดอกกุหลาบ
นอกทั้งหมดนะขอบอก รวมๆ แล้วฉันเสียตังค์ไปเท่าไรรู้หรือเปล่านะ)

"ไม่รู้" ฉันแบ่ปากตอบ "แถมยังไม่อยากจะรู้ด้วย =\="

แบ่ปากตอบแล้วก็แลบลิ้นฝักแดดเอาไปเลียใส่หน้าคนสั่งแถม
อีกหน่อย คิดว่าจะได้ถูกขวางสายสักที...แต่เปล่าเลย

(อ้อ จริงสิ ความจริงแล้วพี่ชายตั้งใจจะโทรมาเพิ่มออเดอร์นะ~)

"หา!? เพิ่มออเดอร์! ข่าละ!"

ฉันโวยวาย มองตะกร้าหน้ารถจักรยานตัวเองอีกหน งานส่วนตัวหรือ
ก็เปล่า โอเคๆ ก็แค่มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่นิดหน่อย แต่ดันต้องมาทำหน้าที่
เป็นแมสเซนเจอร์ส่งดอกกุหลาบให้สาวๆ ทั้งมหาวิทยาลัยให้ แล้วยังมีหน้า
จะมาบอกว่า 'เพิ่มออเดอร์อีก'

กรอดดด...แต่เอาก็เอาวะ!

"สั่งมา -*-"

(ส่งกุหลาบให้น้องดาว คณะวิทยาฯ การแพทย์อีกช่อหนึ่ง เดี่ยววางสาย
แล้วจะส่งรูปไปให้ดูละกัน จะได้ส่งถูกคน)

"...ว่าตามนั้น --^"

ฉันพยักหน้ารับก่อนจะกดวางสาย ครูเดียวเสียงข้อความก็ดังขึ้น
ฉันเลยหยิบมันขึ้นมาดู หันความสนใจออกจากถนนตรงหน้าแล้วกดเปิด
ข้อความดูหน้าสาวสวยดาวคณะที่ว่า แต่ยังไม่ทันที่ใบหน้าของน้องดาว
แห่งคณะวิทยาฯ หรือจากเนินหินแห่งอะไรนั้นจะปรากฏขึ้นในสายตา เสียง
ตะโกนของใครบางคนก็ร้องขึ้นดังลั่น

"ระวัง!"

"!!!"

ดูเหมือนเสียงนั้นพยายามจะเตือนฉัน แต่มันดูจะช้าไปหน่อย เพราะ
ยังไม่ทันที่ฉันจะได้เงยหน้าขึ้นมองหาที่มาของเสียง...

ปัง!!!

รถจักรยานที่ฉันปั่นอยู่ก็ปะทะกับอะไรสักอย่างด้วยแรงที่มากพอควร
จนฉันกระเด็นลงจ้ำับกับพื้น ส่วนจักรยานก็กระแทกเข้ากับวัตถุนั้น
อย่างแรงจนมันกระเด็นออกไปอีกทาง

และถ้าหากคิดให้เป็นโหมตสโลว์โมชั่น ฉากตอนนี้คงเป็นฉากเหมือน
ในหนังรักโรแมนติกของฮอลลีวูดทำนองนั้น เมื่อดอกกุหลาบนอกสีแดงก่ำ
ดอกใหญ่จากตะกร้าหน้ารถพาทันหลุดออกจากตะกร้า ตามด้วยกลอง
ของขวัญซึ่งบรรจุช็อกโกแลตรองพื้นกลองด้วยกลีบกุหลาบหนาเตอะที่
พาทันกระเด็นลอยขึ้นไปในอากาศ ก่อนจะกลายเป็นฝ่นกลีบดอก
กุหลาบเต็มท้องฟ้า...

สวยยย...เวีดดด...

แต่...อึ๊บหายยย...เวรแล้ววว =()=!!!

"เฮ้ยยย! กุหลาบฉัน!!"

ฉันพยายามงัดตัวลุกจากพื้นถนนแม้จะเจ็บกันแทบบ้า ปากก็

แหกปากร้องตะโกนเสียงดังลั่นท่ามกลางกสิณกุหลาบที่ไปรยปราย...

กุหลาบนอกราคาแสนแพง...กุหลาบที่ควรเอาไปส่งตามออเดอร์ที่
ได้รับ แต่มัน...กลับ...

โอ๊ยยย ฉันจะเป็นลม TOT;

"นี่ เป็นอะไรหรือเปล่า!?"

น้ำเสียงนุ่มๆ ที่ฟังดูตลกใจพอควรเอื่อยขึ้นยังทิศทางด้านบนหัวฉัน
ฉันเลยเงยหน้าขึ้นไปมองตามเสียงนั้น...

เหมือนเส้นเสียงฉันเป็นอัมพาตทันใด เพราะต้นเสียงที่ว่าคือผู้ชาย
ผมสีดำขลับ ผิวขาวใส จมูกโด่ง เสียแต่ไม่รู้ว่ตาเขาเป็นยังไง เพราะฉัน
สวมแว่นตาสีชา

ละ...หล่อลากกก! ไช! คำนี้แหละเหมาะกับเขาสุดๆ ♡

แต่! นี่ไม่ใช่เวลายามานั่งส่งสายตาวานใสใครสักหน่อย บางที
หมอนี่อาจจะตาเหล่ก็ได้นะ และอีกอย่างนี้ไม่ใช่เวลามาปลื้มอะไรกับเรื่อง
ทำนองนี้ โดยเฉพาะเวลาที่...

"กะ...กุหลาบฉานนน T_T"

มองกสิณดอกกุหลาบที่ร่วงอยู่เต็มพื้นแล้วใจแทบหาย เจ็บปวดในอก
เหลือเกิน หมดเรี่ยวแรงจะเผชิญโลกที่แสนโหดร้ายใบนี้สัก

"กุหลาบ? จริงด้วยสิ"

เขาพิมพ์อะไรบางอย่างเบาๆ ก่อนจะเดินไปจากฉันตรงไปยังจุดที่
รถจักรยานรุ่นแม่บ้านมีตะกร้าหน้ารถของฉนนอนสลบตายอยู่ตรงจุด
รถบรรทุกสี่เขี้ยวคันโตที่มีกิ่งไม้เต็มไปหมด ซึ่งฉันเพิ่งชนมันเข้าไปเต็มเปา
นั่นแหละ

หือ...เขาทำอะไรนะ O_0?

นายผมสีดำนั้นเดินไปยังจักรยานของฉนนก่อนจะโน้มตัวลงจับมันตั้งขึ้น
จากนั้นก็มลังไปหยิบบรรดาดอกกุหลาบที่ตกอยู่รอบๆ ขึ้นมาใส่กลับลงไป
ในตะกร้าแล้วเข็นรถจักรยานที่ล้อบิดซ้ายทางขวาทางนั้นกลับมายังฉฉน แถม
ยังก้มหยิบกล่องช็อกโกแลตที่ตกอยู่บนพื้นข้างๆ ให้ฉฉน

ฉฉนค่อยๆ พุงตัวลุกขึ้นยืนในระหว่างที่เขาเข็นจักรยานคันนั้นมาให้

||

โชคดีที่ไม่เจ็บอะไรนัก ทั้งที่ตอนแรกนึกว่ากระดูกกันแตกไปแล้วด้วยซ้ำ หรือบางทีความหล่ออาจมีผลต่อระบบประสาทล่ะมั้ง --; นายผมสีดำ แขนสุภาพบุรุษนั่นเข็นจักรยานมาก่อนจะจอดมันนั่งตรงหน้าฉัน เอ้ย พร้อมกับแยมรอยยิ้มเห็นใจบางๆ

"ฉันพยายามจะร้องเตือนเธอแต่ดันไม่ทัน โทษทีนะ" เขาส่งยิ้มบางๆ แบบรู้สึกผิดมาให้ ก่อนจะยื่นกล่องช็อกโกแลตที่ตกอยู่ให้ฉัน

แหม ฮอลลิวูดน่าจะเอาไปทำหนังนะ ฉากโรแมนติกนี้ดูจะเข้าที่ พระเอกยื่นช็อกโกแลตให้ท่ามกลางถนนที่เต็มไปด้วยกิลิปกุหลาบ

ถ้าไม่ติดว่า...

"ที่รัก ยังไม่ไปกันอีกหรือ ♡"

ผู้หญิงผมตรงสลวยเหมือนเข้าร้านทำผมสระได้รัทุกเข้าเย็นมา ตลอดชีวิต แถมยังบำรุงเซลล์ผมด้วยสารอาหารชั้นดีมีดีเอชเอจนผมสลวย เต่งตึงเดินเข้ามาจีบปากจีบคอ พร้อมกับเกาะแขนผู้ชายคนนั้นเอาไว้อย่าง ต้องการแสดงออกถึงความเป็นเจ้าของแบบออกนอกหน้า

"หือ ไปสิ" แล้วพระเอก...เอ้ย ผู้ชายคนนั้นก็หันกลับไปพยักหน้ารับเบาๆ ให้กับผู้หญิงคนนั้น ก่อนจะหันมาทางฉันอีกทีแล้วเอ้ยเบาๆ "ปลอดภัย ก็ดีแล้ว โชคดีล่ะ"

เขาพูดทิ้งท้ายเอาไว้เพียงแค่นั้น ก่อนจะจากไปพร้อมกับยิ้มผมสลวย ตึงตึงนั่น...

อา...หนังฮอลลิวูดเรื่องนี้

...โคตรสั้นเลยอะ ☹

1

'๗~'

เสียงโทรศัพท์ที่วางอยู่ใกล้หมอนข้างตัวฉันแผดเสียงร้องจ้าจนฉัน สะดุ้งเฮือก เอื้อมมือควานหามาคว้ารับสายโดยอัตโนมัติ

"นี่ม สวัสดี..."

ฉันก็รับสายด้วยความง่วงมึนเต็มแก้ว เสียงดนตรีดังลั่นนำเข้ามาในสายก่อนที่เสียงทุ้มๆ ของผู้ชายที่ใช้เวลาประมวลเสียงจากปลายสายอยู่สิบวินาที คำตอบก็โผล่ขึ้นมาในสมองทันใดโดยไม่ต้องดูรายชื่อคนโทรเข้าเลยด้วยซ้ำ

(เฮ้ย ไอ้พลีส กลับแล้วเหอ~)

"...พี่แทค =^="

(แกจำฉันได้นี่ ตกกลับแล้วจริงเดะ ล้อเล่นน่า นี่แกเรียนมหาวิทยาลัยหรืออนุบาลทานตะวันเนี่ยไอ้พลีส นี่มันเพิ่งจะห้าทุ่มครึ่งเองนะน้องรัก~)

"ห้าทุ่มครึ่ง" ฉันทวนเวลาอีกหนก่อนจะเอื้อมมืออีกข้างขึ้นกุมขมับตัวเอง เพราะความจริงสำหรับฉันมันคือตั้งห้าทุ่มครึ่งต่างหาก ไม่ใช่แค่เพิ่งห้าทุ่มครึ่ง "แล้วพี่โทรมาหาทำไมตอนนี่เนี่ย"

ไอ้ยยย เชื้อเลย...ฉันง่วงชิบเป๋ง แต่อีกฝั่งเสียงโคตรจะสดใสว่าจริงเลยล่ะ

(ไม่ด่วนก็ไม่โทรหาแกหรือกาน่า เอาจี...ออกมาเจอกันหน่อยดิ)

"...ห้าทุ่มครึ่งเนี่ยนะ =_="

(ก็เออสิ ผับมันไม่เคยหลับไหลตอนห้าทุ่มครึ่งสักหน่อย)

"ไม่เอา พลีสหลับแล้ว"

ฉันแย้งทันใดที่ได้ยินคำว่าผับ ให้ตายเหอะ...ว่าแล้วเชื่อว่าทำไมเสียงเพลงมันถึงได้ดังนัก ที่แท้ก็อยู่สถานที่อโคจรนี่เอง

(เฮ้ย ไอ้พลีส นิดเดียวน่า ไม่ดีก็หรือก)

"ไม่ แค่นั้นะ พลีสจะไปฝันต่อแล้ว -^-"

ฉันตัดบทเร็วปรืดก่อนทำท่าจะวางสาย ถ้าไม่ติดว่าได้ยินประโยคเด็ดบางประโยคแล้วออกมาจากโทรศัพท์เสียก่อน

(แนใจเหอว่าแกจะไม่ช่วยฉันนะ)

ฮะ...เฮือกกก...นี่เป็นซาวนด์ออฟเพ็คตซาวนด์เดียวที่มีได้ในยามนี้เลย --;

"แต่พลีสจะนอนแล้ว..." ฉันพยายามแย้งใหม่อีกหน

(ก็ตามใจละกัน เอาเป็นว่าเจอกันไม่เกินเที่ยงคืนที่เฟซผับ...หรือไม่

ก็คงจะ...)

"โอเคๆ รู้แล้วนะ -^-!!"

ฉันกระแทกเสียงตอบก่อนจะกดวางหูตัดสายใส่แล้วถอนหายใจ
เฮือกใหญ่กับตัวเอง มองนาฬิกาที่บอกเวลาสมควรแก่การหลับฝันยิ่งชวน
ให้ถอนหายใจอีกรอบ ฉันยอมตัดใจลุกขึ้นจากที่นอน มองเงาตัวเองใน
กระจกแล้วถอนหายใจเฮือกเป็นหนที่สาม

เจอกันที่เฟซบุ๊กไม่เกินเที่ยงคืน...ก็ได้ อยากรู้เจอกันนักรักก็จะจัดให้ ☺

ออกจากบ้านในเวลาห้าทุ่มครึ่ง กระโดดขึ้นแท็กซี่ในสถานการ์ณรถ
ไม่ติด ดั่งนั้นฉันเลยมาถึงที่เฟซบุ๊กอะไรนี่ตามที่พี่แทคต้องการตอนเวลา
ราวๆ ห้าทุ่มห้าสิบได้

ไม่นานนักผู้ชายตัวสูงโย่งผมสีน้ำตาลอ่อนจนแทบจะเป็นสีทอง
เจาะหูสามรู สวมแว่นตาสีขา ดูดีด้วยท่าที่เพลย์บอย เสือผู้หญิง ศัตรู
ของสตรีแทบทั้งโลกก็เดินยิ้มกว้างออกมาจากประตูที่กั้นโซนสงบด้านนอก
กับโซนทำลายล้างหูด้านในเอาไว้ เขายกมือขึ้นโบกทักทายฉันอย่างเรงร่า
หลังจากฉันโทรหาเขาได้ไม่ถึงสามนาที

"เฮ้ย มาเร็วนี้ รถไม่ติดเลยสินะ~"

ก็แหงลิพะ ห้าทุ่มครึ่ง รถที่ไหนจะติดกันล่ะ =^=

"ตกลงพี่แทคมีอะไรถึงได้โทรเรียกพลีสมาหาตอนห้าทุ่มเนี่ย" ฉัน
เริ่มต้นไวยวายน

ใครๆ ก็มักพูดว่าผู้ชายคนนี้หล่อหนักหล่อหนา บางคนชี้ไม้ต่อว่ารัศมี
ความหล่อนั้นมีผลกับผู้หญิงเกือบครึ่งโลก แต่อย่างน้อยๆ ก็ไม่ใช่กับฉัน
คนหนึ่งล่ะนะ เหตุผลก็ไม่มีอะไรมากมาย...นอกจากว่าอิตาพี่แทคที่ว่านี่นะ
เป็นแฟนเก่าพี่สาวฉันเอง =_;

พี่แทคอยู่บ้านใกล้ๆ กับพวกเรามาตั้งแต่เด็กแล้วก็ขยันป้อนใส่พี่เพลส
พี่สาวฉันบ่อยๆ แต่พอคบกันแบบจริงจังไปได้แค่ปีกว่าๆ พี่เพลสก็บอก
ขอเลิกไปเมื่อราวๆ ครึ่งปีก่อน

เหตุผลนะหรอ... ซี้หนีไปทั่ว เจ้าชู้ เพลย์บอย กะล่อน ปลิ้นปล้อน
หลอกลวง' นั่นแหละคำให้การหลังจากบอกเลิกของพี่สาวฉัน U_U;

ฉันไม่รู้หรือหนะว่าพี่แทครู้สึกยังไงหลังจากโดนบอกเลิก เพราะฉันคิดว่าฉันมั่นใจว่าพี่แทครักพี่เพลสแรงๆ ในตอนที่โดนบอกเลิกพี่แกก็ดูซีมีๆ อยู่หรืออก แต่หลังๆ มาเนี่ยความกะล่อนก็กลับมาเหมือนเดิม ดังเช่นตอนนี้ไง

"เอาน่า อย่ามาทำหน้าอใส่ฉันน่า"

พี่แทคหัวเราะหึก่อนจะเริ่มไล่สายตามองสำรวจฉัน ชนิดที่เรียกว่าจากหัวไล่ผ่านเสี้ยวตวัดโค้งกับกางเกงขาสั้น (ค่อนข้างเก่า) จรดปลายเท้าที่สวมรองเท้าแตะสีเหลืองคล้ำๆ แล้วพี่แทคก็เบ้าปากทำสีหน้ารับไม่ได้

"เฮ้ย นี่ยาบอกหนะว่าแกมาพับในสภาพนี้นะพลีส"

"ให้มาไม่เกินเที่ยงคืนตอนที่หลับไปแล้วก็สมควรได้สภาพนี้นะแหละ -*-" ฉันเข็ดหน้าตอบกลับทันใด พี่แทคเลยทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าร้องเฮอะเบาๆ แล้วเอ๋ต่อ

"เออ ช่างเหอะ สวมนี้ไว้ซะ"

พี่แทคยกไหล่เสรีจก็ถอดแว่นกันแดดสีขาที่เขาสวมอยู่ออก ก่อนจะเสียบขาแว่นกับตัวแว่นนั้นเข้ามายังหน้าฉันแบบไม่ทันตั้งตัว ตามมาด้วยการถอดเสื้อสูทแนวๆ ของเขามาสวมทับเสื้อยืดใส่นอนทุเรศๆ ของฉันอีกที

"เอาล่ะ ไปได้"

และพอเห็นว่าเรียบร้อยดีเขาก็เอื้อมมือมาโอบหัวฉันเพื่อให้เห็นเข้าไปภายในผ้าที่มีเสียงเพลงโชนข้างนั้นกับเขา แต่ฉันรีบดึงตัวเอาไว้ก่อน

"เฮ้ย พลีสใส่รองเท้าแตะมานะ"

"ไม่มีผล =_="

ฉันพยายามขี้ลังไปที่รองเท้าแตะที่สวมมา ตั้งใจแต่แรกแล้วว่าจะใช้มันเป็นข้ออ้างในการไม่สามารถเข้าสถานบันเทิงปอนทำลายประสาทหูนั้นได้ แต่พี่แทคกลับยกไหล่ไม่สนแล้วทำท่าจะลากฉันเข้าไปอีกรอบ แต่แน่ละ...ฉันก็รั้งตัวเองเอาไว้อีกเช่นเคย

"เฮ้ย พลีสไม่เข้าอะ พี่จะให้เข้าไปทำไมเนี่ย"

แรงยื้อของฉันทำให้พี่แทคหยุดลากก่อนจะหันกลับมามองหน้าฉันด้วยสีหน้าซังกะตายนิดๆ แล้วเอ๋เรียกชื่อฉันเบาๆ

"พลีล"

"หือ?" ฉันทานรับ...กลัวจริงๆ ใช้อาการเรียกชื่อประกอบใบหน้าระอานเีย

"แกเชื่อเรื่อง Soulmate ปะวะ"

"=_="

"เฮ้ย อย่ามาเจียบตี แกเชื่อหรือไม่เชื่อละ" พอเห็นฉันทไม่ตอบ พี่แตกเลยกระตุ้นใหม่อีกหน

"นี่ อย่าบอกนะว่าที่จุ้ๆ พี่เรียกพลีสออกมาจากบ้านตอนเกือบจะเที่ยงคืนแค่เพื่อจะมาถามว่า 'เชื่อเรื่อง Soulmate' หรือเปล่าเนี่ยนะ นี่ที่ว่างจัดหรือเมานเียหา =^=!"

"ฉันทปกติเวีย เออน่า แล้วแกเชื่อมั้ยละ"

"แล้วเพลียบอยอย่างพี่จะไปอยากรู้จักหรือเชื่อเรื่องพวกนี้ทำไมกันละ" ฉันทโวยใหม่อีกหน ยังเคืองๆ อยู่เนเนีย ขอบอก

"เอาน่า ตอบคำถามฉันทสิวะ อย่ามานอกประเด็น -^-"

พี่แตกเขกหัวฉันทชนิดสุดแรงเหนียวทันใด ก็คงเพราะแบบนี้แหละ... ถึงได้ต่อให้พี่เขาน้ำตาตติชนิดสาวหลงเหมือนโดนน้ำมันพรายสาตไล่กันทั้งโลกก็คงจะยังเหลือฉันทคนหนึ่งที่ไม่ได้ผล เราซึ้กันจนสรรพนามที่พี่เขาให้กับฉันทยังเป็นคำว่า 'แก' ด้วยซ้ำไปไม่เห็นเรอะ

"เออ เชื่อ" ฉันทตอบแบบบัตรำคาญโดยลิมไปว่าควรจะเติมคำว่า 'เชื่อก็เชื่อ' อะไรทำนองนั้นไปด้วย "แล้วมันเกี่ยวอะไรละ =_="

ฉันทถามต่อ แต่พี่แตกกลับส่ายหน้าซ้ำๆ คลีอี้มพอใจก่อนจะเอากำปั้นมาทุบหัวฉันทเบาๆ อีกหนแล้วยกแขนเขาคอดฉันทเอาไว้ คลีอี้มเจ้าเล่ห์

"เปล่านี้ ฉันทแค่มึงงานจะให้ทำให้เหนื่อย...งานสำคัญเลยละ~"

"งานอะไร -*-"

"งานง่ายๆ นะพลีล~"

"ไม่ต้องมาทำเป็นอ่อนวอนขอร้อง" ฉันทแย้ง

แต่พอแย้งแบบนี้บึ้กก็โดนกำปั้นหนักๆ เคาะหัวกลับมาทันใด

"ฉันทไม่ได้ขอร้อง ฉันทเรียกชื่อแก -*-" ฮิ! จริงๆ ก็รู้เหอะ แต่

อยากทวน

"ไม่ ฉันไม่รับปากทำงานอะไรก็ตามให้พี่ในฉบับแน๊ๆ มันต้องเป็นงานสกปรก ไม่บริสุทธิ์ ไม่น่าไว้ใจมาก พันธง!"

"แล้วถ้า...บอกว่านี่เป็นงานสุดท้ายละ ♥" พี่แตกพูดพร้อมคลี่ยิ้มกริ่ม "งานสกปรกล่ะสิ"

"บริสุทธิ์ที่สุดในปฐพี ☹"

"...งานสุดท้าย แน่นะ =_= " ฉันทิ้งไปครู่หนึ่งก่อนจะถามย้ำซ้ำๆ อีกหน

"แหงล่ะ~ สัญญาลูกผู้ชายเลย" พี่แตกพยักหน้ารับพร้อมชูสองนิ้วประกอบประหนึ่งเป็นลูกเสือสามัญในร่านักศึกษาหมากรุกวิทยาลัยปีสาม

"เฮอะ ลูกผู้ชาย สัญญาแล้วห้ามกลับค่านะ ว่ามา จะให้ทำอะไร"

"ก็ไม่มีอะไรมาก...ไปเหอะ" พี่แตกล็อกคอฉันให้หัวขยับเข้าไปใกล้ พี่เมกมากขึ้นอีกนิด ก่อนจะเริ่มออกเดินนำพร้อมกับลากคอฉันไปด้วยจนฉันต้องรีบริ้งแแย้ง

"เฮ้ย พลัสใส่รองเท้าแตะมา เขาไม่ให้เข้า"

"ฉันเคลียร์เรื่องรองเท้าแก่ให้เองน่า เฉยๆ ไว้เหอะ"

พี่แตกยกไหล่เบาๆ อีกหนก่อนจะลากคอฉันให้เดินพร้อมกับเขาไปยังเจ้าหน้าที่ที่คุมอยู่หน้าฝั้ว ตอนแรกเขาก็ขี้ลังมายังรองเท้าแตะที่ฉันสวมอยู่หรือก แต่พอเจอเบงกัสม่วงๆ ของพี่แตกเข้าไปปี๊บ ทางก็กลับสะดวงพลันทันใด

เฮอะ...เบื่อดีจริง พวกชอบใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายเนี่ย -^-

ทันทีที่ก้าวเท้าเข้าไปภายใน เสียงเพลงจังหวะหนักๆ ก็ดังขึ้นเต็มสองหูอยู่ภายในอาณาเขตแคบๆ ประมาณบ้านทาวนเฮ้าส์สักหลัง ซ้ำยังอัดแน่นไปด้วยฝูงคนที่โยกย้ายสายเอวไปมาเหมือนโดนสะกดให้เต้นจนตายไปข้างหนึ่งยังงัยงั้น

"นี่ ตกลงงานอะไรของพี่นะ"

ฉันยื้อตัวเอาไว้ก่อนถาม แต่ดูเหมือนจะเข้าไปหน่อย เพราะพี่แตกลากฉันให้เดินตามเขาไปจนถึงมุมหนึ่งของฝั้ว ซึ่งดูจะเป็นโซนส่วนตัว

มากกว่าโซนด้านนอก แต่ก็ไม่วายมีสาวๆ นุ่งน้อยห่มน้อยยืนต้นเป็นหนอนไปมาอยู่ดี พี่แทคดึงมือฉันให้เข้าไปนั่งที่โซฟาตัวหนึ่งด้านในซึ่งมีผู้หญิงผู้ชายกลุ่มหนึ่งนั่งอยู่ก่อนแล้ว

พวกผู้ชายมองมาที่ฉันด้วยสายตาแปลกๆ อาจเพราะสภาพการแต่งตัวที่เหมือนชุดนอนใส่สุทมากกว่าการแต่งตัวมาเที่ยวกลางคืน ส่วนสายตาพวกผู้หญิงที่มองมายังฉันมันดูขวางๆ แปลกๆ ที่จริงฉันก็ไม่ค่อยชอบแบบนี้เท่าไรหรอกนะ แต่ขี้เกียจจะสนใจ

หากแต่ว่า...ผู้ชายอีกคนที่นั่งอยู่ข้างๆ พี่แทค...

เขาไม่ได้หันมาทำสีหน้ารับไม่ได้หรือส่งสายตาประหลาดมาให้ หากแต่ที่นั่งนิ่งๆ เเงหน้าเอนตัวพิงเบาะโซฟาหนุ่มเอาไว้พร้อมกับปิดตาสนิทจนกระทั่งพี่แทคกระแอมเบาๆ เขาจึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น ก่อนจะลุกนั่งเป็นปกติแล้วหันหน้ามาทางพี่แทค

"มาแล้วหรือไง"

เขาเอ่ยเบาๆ ขณะที่ดวงตาคมคู่นั้นมองสบมายังฉันที่เป็นทางผ่านของสายตา เหมือนเวลาชะงักค้างอยู่ครู่หนึ่งในความคิดฉัน ก่อนที่สายตาของเขาจะเบือนไปยังพี่แทคโดยไม่มีคำทักทายหรือข้อความที่แสดงว่าเขาสนใจเป็นพิเศษแต่อย่างใด

ในนี้มีด...แต่แม้ว่าจะมีดหรือมีแสงเลเซอร์หลากสีแวบวับไปมา แต่ฉันก็รับรู้ได้ว่าผู้ชายคนที่ว่านั้นหน้าตาดีอย่างสุดๆ จะบอกว่าหล่อบรรลัยกลับชนิดเดียวกับพี่แทคก็คงได้ แต่ว่า...ท่าทางไม่เลวร้ายเหมือนพี่แทค =_ =

ผู้ชายหน้าตาดีร้ายกาจคนนั้นคุยอะไรกับพี่แทคอยู่ครู่หนึ่ง โดยที่มีฉันนั่งตม่น้ำอัดลมเป็นตัวประกอบที่ไม่มีใครใส่ใจ จนกระทั่งเขาขอตัวลุกออกไปรับโทรศัพท์หรืออะไรสักอย่าง พี่แทคก็ขอตัวจากกลุ่มเพื่อนของเขาแล้วลากฉันกลับออกมายังด้านนอกฉบับใหม่อีกหน

"เห็นหมอนั่นแล้วใช่ไหม"

และนี่คือคำถามแรกที่พี่แทคส่งให้ฉันหลังจากลากฉันไปก็ลากฉันมา

"เห็น แล้วไง"

"ก็ไม่แล้วไง" พี่แทคยิ้มกว้างอีกหนก่อนจะเลิกคิ้วขึ้นอย่างคน

เจ้าแผนการ "นั่นแหละงานสุดท้าย ^^"

"...ยังไง =_="

อ่า...ซักระจะได้กลิ่นความวุ่นวายคลับคล้ายหายนะไซโยเข้าจุมูกลงไป
ปอดแล้วยังไงก็ไมรู้ บอกไม่ถูก

"ก็แค่...ช่วยทำตัวเป็นไซโลเมตของหมอนั่นที"

"O_O"

ไซโลเมตเธอ...ไซโลเมตตต...?

สมองได้ร่ตรองข้อมูลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ฉันจะผละออกจากพีแทค
พร้อมร้องลั่นทันใด

"หา!!"

ไซโลเมตที่แปลว่าเนื้อคู่ประหนึ่งตามกันมาเกิดจากชาติก่อนนั้นนะ
ตกลงนา?!

"เฮ้ย อย่าไว้วางใจ -*- " พีแทคเอื้อมมือมาปิดปากฉันเอาไว้ก่อน
จะชะโงกหน้าเข้ามากะชิบเบาๆ "ก็แค่ 'แก่งทำ' เท่านั้นแหละน่า"

"จะแก่งทำหรือทำจริง พลีสก็ไมเอาทั้งนั้นแหละน่า" ฉันดึงมือ
พีแทคออกก่อนไว้อกลับ

"ไม่อยากจะทำก็ต้องทำ" พีแทคเอื้อมมือมาบีบหัวฉันไว้ บังคับให้หัน
กลับไปสนใจเขาทันใด เป็นท่าไม้ตายที่เลวร้ายมากเพราะทำให้ฉันหันหนี
ไปไหนไม่ได้เลย -*-

"ไม่ แล้วทำไมต้องเป็นพลีสทำเล่า!"

"เพราะแกติดหนี้ฉัน" พีแทคพูดพร้อมคลี่ยิ้มเจ้าเล่ห์ "นี่ก้อนโตที่
พ่อแม่กับพี่สาวยังไม่มีการรู้ด้วยสิ ^_$^$"

"=_=";

มะ...ไม่ตายนี้เจ็บกว่าเมื่ออีก ถึงขั้นซ้ำในตายได้เลยนะนั่น

"โอเค เป็นอันว่าแตกลง"

"เดี๋ยวลี พลีสไปตอบตกลงเมื่อไหร่กัน!"

"เจียบก็คือตกลง หรือแกอยากให้ฉันไปทวงหนี้ก้อนโตนั้นจากที่บ้าน
แกแทนล่ะพลีส ^_$^+$"

"TOT"

"เอาน่า ฉันให้สัญญาว่างานนี้จะเป็นงานสุดท้าย ถ้าแกพยักหน้า ออกเสียงรับคำฉันภายในสิบนาที อ้อ แกรมฟรีแอลกอฮอล์บวมมิกเซอร์ ไม้อันด้วยนะ ถ้าแกโอเคในตอนนี้นะ~"

"พลีสไม่ดื่มเหล้าสักหน่อย" ฉันแยกเขี้ยวใส่

"เออ ลืมไป น่าเสียดายชะมัด อ้อ ว่าแต่ว่าโอกาสของกำลังจะหมด ในสิบวินาทีนี่นะ" พี่แทคยิ้มกว้างก่อนจะเริ่มต้นการนับถอยหลังทันที "สิบ เก้า แปด เจ็ด..."

"เฮ้ยๆ เดี่ยวดิ ขอเวลาคิด"

"หก...ห้า...สี่..."

"นี่มันเรื่องใหญ่กว่าพี่แทค TOT"

"สาม...สอง..."

"โอเคๆ ตกลง เอาใจเอากัน!" ฉันตะโกนตกลงเสียงดังลั่นหลังจาก เข้มวินาทีที่เดินไวกว่าจรวดของพี่แทคลดลงเรื่อยๆ จนเสียววาบ และพอฉันตอบแบบนั้น รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ก็ปรากฏบนใบหน้าหล่อที่ ใครๆ ต่างก็กล่าวขวัญถึงในทันที

"เยี่ยมเลย ♥"

...เยี่ยมตรงไหนกันถามจริงเหอะ T_T^A

"เอาเป็นว่า...วันนี้แค่นี้ก่อน" พี่แทคจับฉันหันหลังแล้วบรีกราดันหลัง ฉันไปจนกระทั่งถึงรถของตัวเองที่จอดอยู่ในลานจอดรถด้านหน้า ดึงเอาสูท พร้อมกับแว่นตากลับคืนไปแล้วคลี่ยิ้มกริม "ส่วนที่เหลือ พี่ชายจะจัด รายละเอียดในวันอื่นนะจ๊ะน้องสาว"

"แต่..."

"สัญญาก็คือสัญญา รับปากแล้วก็ต้องไม่คืนคำเหมือนกัน แล้วพบกัน จะเบบี๊ ^^"

พี่แทคเขกหัวฉันเบาๆ ก่อนจะสวมแว่นตาตรงหน้าฉันแล้วหมุนตัว กลับพร้อมเดินจากไปอย่างสบายใจ

อา...จมูกฉันไม่เพี้ยนจริงๆ ฉันตกปากรับคำอะไรไปเนี่ยยย หายนะ

นี่มันหายนะชัดๆ เลยนะ TAT!

2

Rule number one :

รู้เขารู้เรา ย่อมเดาทางออก

ตะวันสาดแสงยามเช้าตรู่ นกกาบินออกจากรัง และคนซีเกียจอย่างฉันก็โดนบางอย่างลากให้ออกจากที่นอนแสนนุ่มและอบอุ่น แต่ฉันว่า...มันเข้าเกินไป เข้าเกินไปจริงๆ นะ U_U

"พลีต เกิดอะไรขึ้นเนี่ย ทำไมตื่นเร็วได้ละ วันนี้วันหยุดนี่นา =()="!

เห็นมัยล่ะว่ามันเข้าไป เพราะทันทีที่เดินออกจากห้องนอนที่อยู่ชั้นสองลงไปชั้นล่าง แม่ฉันยังทำหน้าที่ตื่นตะลึงเชื่อไม่ลงใส่เลย

และไม่ใช่เฉพาะแต่แม่ เพราะผู้ชายที่มีใครก็ได้ค้างหน่อยๆ ซึ่งกำลังจิบกาแฟอ่านหนังสือพิมพ์ธุรกิจยามเช้าอยู่อย่างพอกก็หันมาทำตาตื่นตะลึงใส่ฉันไปด้วยอีกคน

"นั่นสิ หกโมงเช้า นี่ประหลาดนะเนี่ย O_O"

แหงล่ะ หกโมงเช้า...เข้าตรู่สุดๆ และความจริงฉันก็ไม่ได้อยากตื่นนักรอก เชื้อเหอะ T_T

"นี่คงไม่ได้ตื่นมาส่งแม่กับพ่อไปทำงานหรอกไข่ม้อย" แม่ถามหน้าตื่นอีกหนก่อนจะหันหน้าไปทางพ่อแล้วตั้งคำถามความน่าจะเป็นใส่ "เอ๊ะริ่วันนี้วันแม่กันนะ O_O?"

"ไม่ใช่สักหน่อย" ฉันแย้งทันที "พลีตโดนเพื่อนโทรมาปลุกแต่เช้าต่างหากล่ะ" ก่อนจะรีบเฉลยกันไม่ให้พ่อแกด้งรับมุกแม่แล้วถามต่อบ้างประมาณว่า 'หรือว่าเป็นวันพ่อ' ทำนองนั้น

"เพื่อนโทรมาปลุก?" แม่ทำหน้างงอีกครา "แต่วันนี้วันหยุดนี่นา"

"ก็วันหยุดดี แต่เพื่อนจะให้ไปทำธุระด้วยนะ"

ฉันพยักหน้ารับก่อนบิดซีเกียจไปมา อ้าปากหาแถมอีกหน่อย

"ถูระที่ว่า..."

เสียงอีกเสียงดังมาจากทางบันไดลงจากชั้นบน หันกลับไปก็พบว่า เป็นผู้หญิงผมยาวสีดำขลับ หนุ่ดีประเภททอกเป็นอก เหวเป็นเอว ดวงตากลมโต ขนตายาวดั่ง เธอกำลังหอบแจกันใส่ลิลลี่ดอกสวยลงมาจากประดับยังชั้นล่างของบ้านเพื่อให้บ้านแลดูสวยงามสดใส สม่กับการเป็นบ้านของครอบครัวที่ทำธุรกิจประเภทส่งออกและนำเข้าดอกไม้สดของเรา

และขอแนะนำ...นี่ก็คือเฟลส พี่สาวที่แสนจะดูที่สุดในปฐพีของตัวเอง U_U;

"คงไม่ใช่ถูระกับอิตากะลอนันนั้นหรือไฉมัย ฮี" พี่เฟลสเอ่ยเสียงเรียบด้วยคำศัพท์แทนเจ้าตัวที่ทั้งฉัน ทั้งพ่อ ทั้งแม่ต่างก็รู้ดีว่าหมายถึงใคร

"อา...จริงๆ แล้วถูระกับคนที่ว่านั่นแหละ --;"

ฉันพยักหน้าหงึกกับเพราะไม่รู้จะปฏิเสธไปทางไหน พี่เฟลสที่เอาแจกันดอกลิลลี่นั้นไปจัดวางบนโต๊ะด้วยเสียงที่ดังกว่าปกตินิดหน่อยจึงหันมาทางฉันพร้อมส่งสายตาดูและทำท่าเหมือนจะเทศน์อะไรต่อสักอย่าง แต่ดูเหมือนจะส่ายไปหน่อย...

"อืม คุณพ่อสวัสดิ์ครับ คุณแม่สวัสดิ์ครับ ตื่นกันแต่เช้าเลยนะครับ เนี่ย ^^"

...เพราะตอนนี้พี่แทคแฟนเก่าแต่เป็นคู่อภิเษกปัจจุบันของพี่เฟลสมาเยือนแล้วเรียบร้อย --;

"ผมมาขออนุญาตพาพลีสออกไปข้างนอกนะครับ~"

"หือ แล้วจะไปไหนกันหรือเนี่ย"

"ว่าจะไปออกกำลังกายนิดหน่อยครับ~"

พี่แทคตอบพร้อมยิ้มแฉ่ง ขณะที่จากทางหน้าต่าง ฉันเห็นผู้หญิงหน้าสวยๆ ตรงหน้าแจกันดอกไม้กำลังเบ้าปากพ่นลมหายใจใส่อย่างเชื่อไม่ลังก่อนจะปั่นพิมพ์แบบตั้งใจให้กระแทกเข้าหูเป้าหมาย

"เฮอะ ออกกำลังกาย ไปหลีสาวละไม่ว่า --^"

สิ้นคำประชดที่เข้าหู พี่แทคก็เลยหันไปมองทางพี่เฟลสก่อนจะแกล้งทำท่าถอนหายใจเอือกยอมแพ้

"อา สงครามจิตมาแล้ว เขาเป็นว่าผมรีบยืมตัวพลีไปก่อน แล้วจะพามาคืนก่อนปายนะครับ ^^"

พี่แทคพูดเองเออเองเพราะฉันไม่เห็นจะมีใครออกปากอนุญาตสักคน แต่พี่แทคก็เดินมาเอื้อมมือล็อกคอฉันไว้ทันใด แต่ก่อนที่จะถูกลากออกไปจากร้าน อีตาพี่แทคก็หันหน้ากลับไปทางตู้ดอกไม้ ที่ซึ่งมีร่างบางๆ ของคนคุ้นเคยยืนอยู่ ก่อนจะยกริมฝีปากขึ้นน้อยๆ เหมือนจะยิ้มยิ้มแล้วเริ่มต้นสงครามจิตต่อ

"เพลส ความจริงแล้วเธอ..."

"ฉันไม่ไป --!"

แต่ยังไม่ทันจะจบประโยคหรือก คำตัดสัมพันธ์ก็ปรากฏมาทันใด แฮ้ออ...คุณนี่ก็อีกนะ ไม่รู้เมื่อไหร่จะดีใส่กันสักที ลำบากคนกลางอย่างฉันจริงๆ --;

"โอเคๆ ไม่ไปก็ไม่ไป งั้นฉันยืมน้องสาวเธอก่อนละกันนะจ๊ะ~"

พี่แทคยกไหล่ตอบกลับแบบไม่แคร์ก่อนจะออกแรงลากฉันที่โดนล็อกคอให้เดินตามเข้าไปนอกร้าน แล้วก็คลายวงแขนออกเมื่อลากคอฉันมาถึงรถสปอร์ตสีดำขลับของเขา ให้ฉันได้มีโอกาสถามสักที

"ตกลงพี่จะพาฉันไปไหนเนี่ย"

"ก็อย่างที่บอก" พี่แทคเดาะลิ้นเบาๆ "แก็จะเป็นโซลเมตมันได้ไง ถ้าแกไม่รู้จักมัน~"

"หมายความว่า =_="

"ก็หมายความว่า...ขึ้นรถ ^^+"

พี่แทคไม่ตอบอะไรอีก นอกจากยิ้มชั่วร้ายสั่งให้ฉันขึ้นรถ แล้วพี่แกก็ขับไปตามทางพร้อมกับฮัมเพลงไปด้วยอย่างแสนจะมีความสุข

แล้วรถก็เลี้ยวเข้ามาจอดสนิท...ในสวนสาธารณะแสนกว้างขวางแห่งหนึ่ง

ฉันเดาความน่าจะเป็นเมื่อเห็นแถวของบรรดาอากาศอามาแก่ๆ กำลังพากันนัยกย้ายร้ายรำเชื่องช้าอยู่ในเขตสนามหญ้าเขียวไม่ไกลจากที่จอดรถนัก

"...พี่จะมาทำให้แกกระอะ =_="

ผัวะ! และการเดาของฉันก็ทำให้ได้รับกำปั้นหนักๆ กลับคืนมาทันใด

"พามาดูไอ้เมื่อยต่างหากเล่า -^-"

"แล้วไง เพื่อนพี่มาทำให้แกในนี้หรือไง"

"มันมาวิ่งออกกำลังกายตอนเช้าที่นี้เว้ย --^"

พี่แทคตอบก่อนจะเปิดประตูลงจากรถ ฉันเลยลงตามไปบ้าง อ่า...
จะว่าไปแล้ววันนั้นฉันเห็นเพื่อนพี่แทคในผ้าทามกลางแสงสี ฉันก็ว่าเขา
หล่อสุดๆ อะนะ แต่บางทีอาจเป็นเพราะแสงสีที่ช่วยทำให้พี่เป็นคนอย่าง
ที่เคยรู้มานานักต่อนักก็เป็นได้ อากการว่าในผ้ามีตๆ แสงแวบไปมาหน้าตา
โคตรดี โผล่มานัดกันอีกที่ตอนกลางวันนี้กว่าผีตามมหอลอนทำนองนั้น

--

เอ้?...ว่าแต่ 'เมื่อย' ี่นหรือ

"เพื่อนพี่ที่ว่านี่ชื่อ 'เมื่อย' หรือ"

"เออ"

"โห ชื่อโคตรประหลาดเลย ตั้งมานี้กะให้ลูกนอนทั้งวันเพราะเมื่อย
เลยนี่สิ"

"ชื่อมันออกจะดูดีเก๋ไก๋เหมือนนักร้องวงสกรับต่างหากเว้ย แล้ว
ชื่อแกละ ดีตายซัก วันๆ เอาแต่ขอร้องชาวบ้านตั้งแต่เด็กยันแก่ -*"
พี่แทคอธิบายแทนเพื่อน แต่มันยังด่าฉันกลับมาอีกต่างหาก แล้วใครจะไป
ยอมกันล่ะ

"อะไรๆ ชื่อพลีสดีจะตายไป เวลาใครเรียกชื่อมาก็เหมือนเขาก็มหัว
ขอร้องพลีสไปหมดต่างหาก -*"

"ซี้ เจียบ"

ฉันพยายามจะเถียง แต่อีตาพี่แทคกลับยื่นมือมาปิดปากฉันเอาไว้
แต่มันยังดันฉันไปแอบหลังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งอีกต่างหาก

"อะไรของพี่นะ" ฉันโวยเบาๆ พี่แทคเลยเขกกะโหลกฉันอีกหนก่อน
จะซีไปตรงหน้า

"นั่นไงมัน"

ฉันมองตามปลายนิ้วนั้นไปก่อนจะได้เจอกับผู้ชายผมสีน้ำตาลอ่อน ใบหน้าคมคาย ดูดีสุดๆ ในชุดออกกำลังกาย ฉันหมายถึงเสื้อกล้ามแขนกว้างสีน้ำเงินเข้มกับกางเกงสีส่วนหลวมๆ สีขาว รองเท้าสำหรับวิ่ง คู่โตของไนกี้ ที่แขนเขามีสายรัดหนีบไอพอดเครื่องเล็กๆ และเสียบหูฟังเพลงที่กำลังเล่นอยู่ขณะวิ่งออกกำลังกายตามทางภายในสวนนี้ไปด้วย

โห...แสงสีทำให้ผีเป็นคนได้ แต่แสงอาทิตย์มันไม่เคยหลอกตาใคร ใต้มันนะ

ฉันมองเห็นจังหวะวิ่งเขาเป็นภาพสโลว์โมชันเลยแฮะ คนบ้าอะไรวะ... จะหล่อไปไหนนะ =()=!

"เฮ้ๆ อยู่มาแม่น้ำลายหกไอ้พลีส" พี่แทคเอื้อมมือมาตีปากฉันเบาๆ "นั่นแหละ คนที่พ่อแม่ตั้งชื่อมาให้ชื่อกี้เลยนะ --"

"เออ ฉันยอมกลับมาดีกว่าก็ได้ ชื่อพี่เขาแสนจะเก๋ใกล้เดอรั่นักหนา ชิ =_="

"เออ ช่างเหอะ เขาเป็นว่าหมอนั่นแหละคนที่ฉันจะให้แก้ตัวเหมือนเป็นโซลเมตมันนะ"

"นายหล่อเวอร์รึนั่นนะ" ฉันร้องลั่นทันใด โชคดีที่อีตาพี่เมื่อยอะไร นั้นวิ่งผ่านไปไกลแล้ว เพราะขนาดอีตาพี่แทคยังเอื้อมมือมาปิดปากฉันไม่ทันเลย "หน้าตาดีลึกลับขนาดนั้นยังต้องให้ฉันแกล้งเป็นสาวเข้าหาอีกหรือไง พี่จะบ้าอะไร!"

"ฉันไม่บ้าเว้ย" ชิ เขกหัวอีกแล้ว -- "มันจำเป็นต่างหาก"

"จำเป็นยังไง"

"หมอนั่นเคยออกหัก"

"คนทั้งโลกเคยออกหักไปเกือบครึ่งโลกนั่นแหละ พี่ก็ด้วยไม่ใช่หรือไง"

ฉันเบ้าปากเอียง

แล้วก็อย่างที่คาด ได้มะเหงกถวายเป็นอีกหน สมองจะเสื่อก่อนฟังจบมัยเนี่ย --

"เออ แต่มันเป็นพวกฝังใจ รักมากก็เจ็บมากต่างหาก"

"แล้วไง --"

"จำวันก่อนที่ฉันโทรหาแกได้ใช่ไหม"

"เออ"

"...นั่นแหละ ใจเมื่อยมันคุยกับฉันตอนหัวค่ำ อารมณ์มันก็กรี้มๆ หน่อยละมั้ง แต่มันบอกว่าถ้ามันไม่เจอความรักใหม่ มันอาจจะลาบวชตลอดชีพก็ได้"

"โอ๊ย ตูซำ~ ดีสิ ศาสนาเราจะได้มีพระหน้าตาดีๆ จริงๆ พี่น่าจะลองบ้างนะ เผื่อจะได้ละศีลข้อกาเมฯ กับสุราได้บ้างนะ --)b"

"...แกอยากตายใช่ไหมไอ้พลีส"

"ไม่อยาก =^="

ฉันนั่งปากตัวเองทันที ชิ เจ็บก็ได้วะ แต่ฉันคิดงั้นจริงๆ นี่หว่า... ลาบวชก็ดี ได้บุญด้วย แต่ก็เสียตายเหมือนกันนะ ผู้ชายแท้ๆ หน้าตาดีๆ จะหายไปจากทางโลกอีกคนเนี่ย แต่ขออีกนิดเหอะ ยังคาใจอยู่

"เดี๋ยวดี แล้วเพื่อนพี่หน้าตาดีปานนี้ยังต้องมาให้ฉันทำเป็นโซลเมตใส่ทำไมกัน หน้าตาแบบนี้ถ้าออกผู้หญิงก็วิ่งเข้าซบรักแล้วเหมือนโฆษณา ยาระงับกลิ่นเต่าแล้ว =_"

"ก็เพราะมันเป็นงั้นไงเล่า" พี่แตกตอโดยที่ไม่วายแถมกำปั้นใส่หัวฉันอีกหน "หมอนั้นหน้าตาดีเกินไปเลยมีแต่พวกผู้หญิงเสียดึงห้กระทั่งเรดทั้งหลายแหล่เข้าหา แต่ไม่รู้ว่ามีใครจริงใจ"

"แล้ว...?"

"ตอนมันบอกว่าจะบวชพระหนีโลก มันก็บอกว่า 'เว้นแต่เจอโซลเมต' "

"โซลเมต ฮะ นี่เพื่อนพี่เชื่อเรื่อง...อู๊บ =^="; มองขม่นมาอีกละ น่ากลัวชะมัด เกลียดนักเสี่ยวผู้ชายขอรังแกผู้หญิง ชิ

"เพราะงั้น..." พี่แตกเริ่มอธิบายอีกหนเมื่อเห็นฉันยอมปิดปากเงิบโดยดีหลังจากใช้สายตาและกำปั้นเพศฆาตขู่ "เพื่อให้หมอนั้นไม่ต้องหนีเข้าวัดบวช และเพื่อไม่ให้มันโดนผู้หญิงทั้งหลายแหล่ที่ไม่เข้าทำวิ่งเข้าหาอีกไอ้พลีส..."

"..."

"แก...ต้องทำตัวเป็นโซลเมตมัน"

"เอิ่มมม แต่ว่า..."

"ฮู้"

ฉันกำลังจะแย้งอีกหน แต่พี่แพทกลับเอื้อมมือมาปิดปากฉันเอาไว้ พร้อมกับบ้วนปากไปยังทางวังด้านนอกเขตสนามหญ้า ที่ซึ่งผู้ชายหน้าตาดี ร้ายกาจคนนั้นกำลังวิ่งผ่านมาอีกครั้ง

เฮอะ ให้เป็นโซลเมตของผู้ชายคนนี้นะเหอ...

งานนี้ง่ายมาก โคตรรร~ ง่ายเลย...ให้คนอย่างฉันทำตัวเป็นโซลเมตผู้ชายที่หล่อกระซากใจสุดๆ นั่นนะนะ ฉันจะให้ฉันเป็นตัวแทนไปเจอจาเจววยพี่ชอยด์เขาไปเดบิวต์ด้วยยังจะง่ายกว่าอีกมั๊ย ☹

"หมอนั้น...จะชอบมาวิ่งที่นี้ตอนช่วงหกโมงครึ่งถึงเจ็ดโมงวันเว้นวัน"

"แล้ว...=O="

"ข้อมูลมันไง -* - ให้ตายสิไอ้พลีส แกจะทำตัวเป็นโซลเมตมันแบบเมมาๆ หรือไง ของแบบนี้มันต้องรู้ข้อมูลอีกฝ่ายดีๆ ก่อนเริ่มงานลึะ"

"โอเคๆ รู้เขารู้เรา เยี่ยม"

ฉันหุบปากทันใด เขาเป็นว่าอิตาฟีนี่ว่าไงก็ว่ากันละกัน นี่ถ้าหน้าฉันกลวงแบบกันหม้อมันคงยุบหมดแล้วมั้งเนี่ย หุบได้หุบดี -* -

"ปกติมันจะชอบวิ่งออกกำลังกายแล้วค่อยกลับบ้าน บ้านมันอยู่ไม่ไกลจากแถวนี้ ไว้ค่อยพาไปดู"

เฮ่อ ไม่ต้องก็ได้มั้ง -Λ-

"หลังจากอาบน้ำเสร็จ ถ้าไปมหา'ลัยมันจะจอดรถที่อาคารจอดรถลิบชั้น ปกติมันจอดแถวๆ ชั้นหก เพราะมันแกต้องเลี้ยงการไปเดินเล่นชั้นนั้น"

...ใครจะไปมีอารมณ์สุนทรีย์เดินเล่นในลานจอดรถพะ อยากเถียงจริง -Λ-

"เวลากลางวันไอ้บ้านี่กินข้าวไม่เป็นที่ แต่นั่นไม่เป็นปัญหาเท่าไร เพราะส่วนมากฉันกับมันไปด้วยกันตลอด ตอนเย็นถ้าไม่มีงานส่ง เลิกเรียนฉันไม่ชวนมันไปไหนมันก็กลับเลย เวลาซื้อของมันชอบซื้อแค่ที่เซเว่นแถวๆ

บ้านมันนั่นแหละ"

"นี่ๆ พลีสคงไม่ตามไปถึงร้านสะดวกซื้อหรือหน้า เขาแคบๆ หน่อยดิ
=_=";

"...เวลาว่างหมอนั้นชอบอ่านหนังสือประเภทสารคดี ไม่ก็วิทยาศาสตร์
ถ้านิยายก็พวกสืบสวนหน่อยๆ แล้วก็ชอบกินกาแฟ เอ่อ...เอสเพรสโซ่ละมั้ง"

"ตกลงข้อมูลพี่ชั่วคราวมัยเนี่ย -_-;;"

"อย่าเพิ่งแทรกสิวะ" พี่แทคทุบหัวฉันอีกหนก่อนจะก้มลงมองนาฬิกา
ข้อมือตัวเอง "เจ็ดโมงแล้วนี่หว่า มันเลิกวิ่งแล้วมั้งเนี่ย"

"โอ๊ะ งั้นก็กลับได้แล้วสิ *O*"

"ยังเว้ย นิดคิดว่าฉันจะพาแกมาเกาะต้นไม้เป็นลิงหรือเงา"

พี่แทคทำท่าจะทุบใส่หัวฉันอีกรอบแต่ฉันเอียงหัวหลบได้ทัน พี่แกเลย
เปลี่ยนมาเป็นล็อกคอฉันแล้วลากกลับไปทิ้งรถท่ามกลางสายตาทวงหาอาหาร
จากบรรดาอากาศอามาว่าฉันกำลังจะโดนโจรโรคจิตแต่หน้าตาดีลากไป
ฆ่าหมกป่าที่ไหนหรือเปล่า (แต่ไม่ยกมีใครเข้ามาช่วย ซิ เสียใจ)

"แล้วจะไปไหนต่อเนี่ย"

"กินข้าวเข้า"

พี่แทคตอบก่อนจะออกรถ เลี้ยวออกจากสวนสาธารณะ ขับเลียบ
กำแพงล้อมสวนสาธารณะนี่จนกระทั่งถึงทางแยก หักเลี้ยวเข้าไปในซอย
ก่อนจะจอดลงที่หน้าร้านอาหารยามเช้าที่ดูดีมีสกุลร้านหนึ่ง

"ถ้าเป็นวันหยุด หลังวิ่งเสร็จหมอนั้นจะมากินข้าวเช้าที่นี่ มันบอกว่า
ร้านนี้อร่อยดี ไม่ไกลจากสวนสาธารณะด้วย"

พี่แทคเอ่ยลอยๆ แล้วเปิดประตูรถลากฉันเข้าไปในร้านนั้น ก่อน
จะชะเง้อคอมองหาเป้าหมายแล้วพบว่าเขานั่งหน้าตาดี (ทำไมต้องชม
ตลอดเวลา -///-) อยู่ข้างผนังซึ่งเป็นกระจกใสบานใหญ่ เพราะงั้น
พี่แทคเลยจับมือพาฉันเข้าไปนั่งใกล้ๆ แต่ก็ยังอยู่ห่างและค่อนข้างเป็น
มุมอับพอสมควร

"นี่พี่จะให้ฉันเป็นโซลเมตอะไรนั่นให้เพื่อนพี่จริงดิ -_-;"

ฉันถามหลังจากที่นั่งลงเรียบร้อย แตมยังตั้งเข็ดอาหารเข้าไปอีก

ต่างหาก อยากรู้อยากเห็นก็จ่ายไปซะ เพราะฉันไม่พกกระเป๋าตังค์มา
"ทำไม งานสุดท้ายนะเว้ยไอ้พลีส" พี่แทคหันหน้ามามหาฉันเหมือน
จะหาเรื่องก่อนจะยกนิ้วจิ้มใส่กลางหน้าผากฉันพร้อมเทศนา "หรือจะให้
ฉันบอกพ่อแม่กับพี่สาวแกดีละว่าแกทำดอกกุหลาบนอกวาระควรมเป็นหมื่น
ที่ฉันเหมามาจากบ้านแกเพื่อเอาไว้แจกสาวตอโนวาเลนไทน์ปีก่อน
เจ็งกะบึงหมด เพราะแกปั่นจักรยานไม่ระวังชนท้ายรถชนกิ่งไม้จนดอกไม้
และไม่เป็นท่า เอาไปแจกสาวต่อไม่ได้สักดอกเดียว บ้านแกทำธุรกิจนำเข้า
ดอกไม้มันนี่นะ ถ้าลูกสาวทำดอกไม้เจ็งและของที่ฉันซื้อไปก็ใช้ไม่ได้เลย
ความจริงบ้านแกก็ต้องรับผิดชอบหมดอยู่แล้ว นี่ฉันอุตสาหใจเจียมจ่าย
ทั้งที่ไม่ได้ของนะเฮ้ย~"

"แต่พี่ก็ใช้งานฉันจนจะคุ้มแล้วนี่ =^="

"คุ้มตรงไหน ปีนั่นนอกจากจ่ายเงินฟรี ฉันยังโดนสาว ๆ เมินไปตั้ง
หลายรายเพราะผิดคำพูดว่าจะส่งกุหลาบไปให้ล่ะ"

"เออออออ รู้แล้ววว -^-"

ฉันกระแทกเสียงประชด นี่เป็นเพราะฉันทำพลาดตอนรับปากเป็น
เมสเซนเจอร์ส่งดอกกุหลาบนอกที่พี่แกออเดอร์ไว้แท้ๆ เลยต้องมานั่งชดใช้
กรรมตัวเองงุ่นวายไปหมด

"เอาไอ้พลีส หมอนั่นนี่เป็นคนดีกว่าที่แกเห็นเยอะนะเว้ย บ้านรววย
เรียนก็ได้เกรดเยี่ยม ก็พาก็เล่นไม่ขาด หน้าตาก็ดี นิสัยไม่เห็น มันจะเสีย
ตรงไหนวะ"

"เออ มันไม่เสีย แต่ฉันนี่ดีเสีย คนอย่างฉันเนี่ยจะเป็นสเปกเขาได้"

สิ้นคำถามพี่แทคก็หันมามองหน้าฉันนั่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้า
หงึกๆ แสดงความเห็น

"เอาเหอะ เรื่องนั้นฉันจัดการเองน่า"

"เฮอะ -^-"

ฉันแบ่ปากฟันลมหายใจก่อนจะมองเลยพี่แทคที่นั่งอยู่ตรงข้ามไปยัง
โต๊ะริมหน้าต่างบานสูงนั้น...

หน้าต่างดีหรือ ข้อนี้ไม่เถียงละ ดูจากสายตาสาวๆ ที่นั่งอยู่รอบๆ ลี

พากันมองแล้วซุบซิบปลาทูปล้อมกันใหญ่ เรียงแกง กีฬาเยี่ยม บ้านรววย เพอร์เฟ็คต์ไปหมด แน่ละ...แต่ดันมาอกหัก ผู้หญิงคนนั้นตาบอดหรือโง่งนะ จริงๆ แล้วฉันก็ไม่ค่อยอยากเชื่อเท่าไรที่ผู้ชายดีไปหมดทุกอย่างแบบนี้ จะจมปลักกับผู้หญิงคนเดียวจนอยากหนีบวช

แต่แห่ม...สูดยอดไปเลย เขาคงเป็นคนที่ยึดมั่นในรักมากจริงๆ ละนะ --

"อาหารจ๊ะ~"

เสียงเรียกจากพนักงานเสิร์ฟทำให้ฉันเงยหน้าขึ้นไปมอง ก่อนจะได้เห็น...ภูเขาคู่ขาวววลที่ทะลักออกจากเสื้อแขนกุดคอกว้างเข้ารูปของ พนักงานเสิร์ฟวัยกระดังงาลนไฟ

แม่เจ้า...เด่นกว่ามันบดสองลูกในจานอาหารเข้าฉันอีก =()=!

"หนูมน้อยไม่รับอะไรนะจ๊ะ"

"อ...ไม่ครับ =O=///"

และไม่ใช่แค่ฉัน...แต่อีตาพี่แท่นี่ก็เกิดอาการเดียวกัน ดูเอาเหอะ สมควรมั๊ยเนี่ย ให้พี่สาวแสนสวยเว็ดของฉันบอกเลิกเนี่ย -*-

และหลังจากเสิร์ฟฉันเรียบร้อย ยัยพนักงานเสิร์ฟกระดังงาลนไฟนั้นก็เดินยกย้ายไปก้มเสิร์ฟอาหารอีกจาน...ที่โต๊ะริมกระจกนั่น

แล้วคำพูดของพี่แท่นี่ที่เคยพูดกับฉันก็ลอยกลับเข้ามาในหัวทันทีเมื่อ พี่เมื่อยอะไรนั่นหันหน้ากลับเข้ามารับจานอาหาร...

'เอาน้ำไอ้พลีต หมอนั่นนี่เป็นคนดีกว่าที่แกเห็นเยอะนะเว้ย บ้านรววย เรียงก็ได้เกรดเยี่ยม กีฬาก็เล่นไม่ขาด หน้าตาก็ดี นิสัยไม่เห็น มันจะเสียตรงไหนวะ'

เป็นคนดีกว่าที่แกเห็นเยอะ แถมยังไม่เห็น...

คำพูดนั้นผ่านเข้ามาในหูก่อนจะลอยตามไปกับสายลม ไม่เห็นเลย... อะหือ มองตามภูเขาคู่จนน้ำลายหกเลยด้วยซ้ำ ไอ้พี่แท่นี่ตุ๋นอึ้ย -^-

ฉันว่านะ...ที่ไอ้หมอนั่นชอบมากินอาหารร้านนี้หลังออกกำลังกายนะ ไม่ใช่เพราะมันอร่อยหรือดีต่อสุขภาพหรอก

...ประหยัดค่าซื้อนมสดดื่มประจำวันละมากกว่า ☹

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)